

[Ingmar Wagner.]

kan bane vejen for et forenet Europa. .“.
Sådan lyder tonerne i dag fra Vesttysklands militarister.

Endelig et sidste citat fra et af de omtalte soldaterblade fra den 8. august 1954:

„Vort arbejde må fremfor alt tjene ungdommen. Den må igen blive åndelig kampberedt. Soldaterdyderne: mandstugt, pligtfølelse og orden, kammeratskab og trofasthed, beslutsomhed, selvtilid, tap- perhed og offervilje, fysisk udholdenhed og træning, kort sagt: åndens og kroppens tugtelse er egenskaber, som et folk har brug for, hvis det vil leve, og som vi atter må give videre til de tyske mennesker.“

Det er kun enkelte eksempler på det, der skrives døre op og stolpe ned i Vesttyskland, og det er ikke det tyske folk, der skal regere i den nye tyske hær. Nej, det er dem, som skriver disse ord i alle Vesttysklands for- bryderiske aviser, dem, som ophidser den vesttyske ungdom til igen at blive en nation af dræbere. Man ønsker, og har også sagt det her i dag i forbindelse med omtalen af forsvaret af Danmark og nordflanken, at vi skal samarbejde med disse militarister. Jeg kan sige på Danmarks ungdoms vegne, at vor ungdom ønsker intet fællesskab med de tyske militarister. Dansk ungdom ønsker aldrig at marchere skulder ved skulder med de mordbrændere, som var her i de fem forbandede år. Talrige soldater både inden- for flåden, hæren og luftvåbnet har allerede udtalt sig imod den vesttyske genoprustning. Alle stemmer lyder: hvis vi godkender noget sådant, vil vi være med til at grave vor egen grav; nej, vi danske soldater har intet fælles med de tyske; vi er villige til at forsvare vort land på samme måde, som ungdommen gjorde det under besættelsen, men noget fællesskab med militarismen har vi ikke. Det er den stilling, som Danmarks ungdom tager. Danmarks ungdom hader ikke det tyske folk, men Hitlers generaler, Hitlers militarister. Vi hader den udvikling, som foregår i Vesttyskland, fordi sporene skræmmer. Dansk ungdom er bange for det,

der sker. Derfor vil jeg opfordre alle tingets medlemmer, som føler det samme som jeg, til virkelig også at lade deres følelser komme til udtryk ved at være med til at sige nej til, at Danmark skal medvirke til, at en ny tysk militarisme skal opstå. Vi må gøre det for Danmarks skyld, for vor ungdoms skyld og for fredens skyld.

Petra Petersen: For få uger siden afslø- redes på Frøbjerg Bavnehøj et monument, der skal stå som minde over de fynboer, der satte livet til under den tyske besættelse af Danmark. 326 navne er prentet på monu- mentets tavler. Det er clearingmyrdede, det er koncentrationslejranger, der døde i lej- renes smuds og nedværdigelse, det er fri- hedskæmpere, der faldt i kamp mod de nazistiske besættelsesstyrker, mod SSer og Gestapofolk, og det er navnene på de af søens folk, der faldt i det fremmede, hvor de kæmpede for Danmarks frihed og selv- stændighed, der står her, og som skal minde os om de fem onde år. Jeg ved, at 326 døde ikke tæller meget i en verdenskrig som den, vi oplevede, en katastrofe, hvor millioner og atter millioner af mennesker blev dræbt, men de 326 var mennesker, der havde hjemme på den ø, hvor også jeg har hjemme.

Da jeg den 29. august stod foran monu- mentet på Frøbjerg Bavnehøj og læste de 326 navne, kom naturligt besættelsetidens bitre minder og passerede revy. Jeg huskede den sum af lidelser og sorg, som jeg havde været vidne til, og som jeg selv havde måttet prøve. Der var navnet på den tapre og opofrende moder, der døde i kvinde- lejren Ravensbrück så langt fra hjem og barn, der var vennen gennem de mange år, der døde i Stutthof, der var mit eget per- sonlige tab, og der var de unge, der aldrig nåede at blive mænd. Stærkest kom vel mindet til mig om en af disse drenge. Hans fader bad mig så mindeligt sende ham bort. „Han er så ung, og det er den eneste, vi har“. Få dage efter faldt han for tyske kugler. For en fuldstændigheds skyld synes